कामदेवाय विद्महे पुष्पबाणाय धीमहि ।
तन्नोऽनङ्गः प्रचोदयादेषा मां पातु चोर्द्ध्वतः ॥ ३० ॥
इति ते कथितं विप्र ब्रह्ममन्त्रौघविग्रहं ।
त्रैलोक्यमङ्गलं नाम कवचं ब्रह्मरूपकं ॥ ३१ ॥
ब्रह्मणा कथितं पूर्व्वं नारायणमुखाच्छ्रुतं ।
तव स्नेहान्मयाऽऽख्यातं प्रवक्तव्यं न कस्यचित् ॥ ३२ ॥
गुरुं प्रणम्य विधिवत् कवचं प्रपठेत्ततः ।
सकृत्द्विस्त्रिर्यथाज्ञानं सोऽपि सर्व्वतपोमयः ॥ ३३ ॥
मन्त्रेषु सकलेष्वेव देशिको नाच संशयः ।
शतमष्टोत्तरञ्चास्य पुरश्चर्य्याविधिः स्मृतः ॥ ३४ ॥
हवनादीन्दशांशेन कृत्वा तत्साधयेत् ध्रुवं ।
यदि स्यात् सिद्धिकवचो विष्णुरेव भवेत् स्वयं ॥ ३५ ॥
मन्त्रसिद्धिर्भवेत् तस्य पुरश्चर्य्याविधानतः ।
स्पर्द्धामुद्धूय सततं लक्ष्मीर्वाणी वसेत्ततः ॥ ३६ ॥
पुष्पाञ्जल्यष्टकं दत्त्वा मूलेनैव पठेत्सकृत् ।
दशवर्षसहस्राणां पूजायाः फलमाप्नुयात् ॥ ३७ ॥
भूर्ज्जे विलिख्य गुलिकां स्वर्णस्थां धारयेद्यदि ।
कण्ठे वा दक्षिणे बाहौ सोऽपि विष्णुर्न संशयः ॥ ३८ ॥
अश्वमेधसहस्राणि वाजपेयशतानि च ।
महादानानि यान्येव प्रादक्षिण्यं भुवस्तथा ॥ ३९ ॥
कलां नार्हन्ति तान्येव सकृदुच्चारणात्ततः ।
कवचस्य प्रसादेन जीवन्मुक्तो भवेन्नरः ॥ ४० ॥